Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 25 października 2017 r.*

Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (REACH) – Artykuł 57 – Substancje wzbudzające szczególnie duże obawy – Oznakowanie – Artykuł 2 ust. 8 lit. b) – Wyłączenie – Artykuł 3 pkt 15 – Pojęcie „półproduktu" – Akryloamid

W sprawie C-650/15 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 4 grudnia 2015 r.,

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), z siedzibą w Brukseli (Belgia),

SNF SAS, z siedzibą w Andrézieux-Bouthéon (Francja),

reprezentowane przez E. Mulliera i R. Canę, avocats, oraz przez D. Abrahamsa, barrister,

strona skarżąca,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), reprezentowana przez M. Heikkilä i W. Broerego, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez J. Stuycka i S. Raesa, advocaten,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez M. Bulterman i B. Koopman, działające w charakterze pełnomocników,

Komisja Europejska, reprezentowana przez K. Talabér-Ritz, E. Manhaevego, K. Mifsuda-Bonniciego i D. Kukoveca, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C.G. Fernlund (sprawozdawca), J.C. Bonichot, A. Arabadjiev, i E. Regan, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 stycznia 2017 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 6 lipca 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) i SNF SAS wnoszą w odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 września 2015 r., PPG i SNF/ECHA (T-268/10 RENV, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:698), którym Sąd oddalił wniesioną przez wnoszące odwołanie skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) z dnia 22 grudnia 2009 r. o identyfikacji akryloamidu (WE nr 201-173-7) jako substancji spełniającej kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 552/2009 z dnia 22 czerwca 2009 r. (Dz.U. 2009, l 164, s 7) (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH"), zgodnie z art. 59 tego rozporządzenia (zwanej dalej „sporną decyzją").

Ramy prawne

2 Motyw 41 rozporządzenia REACH brzmi następująco:

„Ze względu na funkcjonalność oraz specyficzny charakter półproduktów należy ustanowić dla nich specjalne wymagania rejestracyjne. Polimery powinny zostać zwolnione z obowiązku rejestracji i oceny do czasu określenia w funkcjonalny i opłacalny sposób – na podstawie racjonalnych kryteriów technicznych i uzasadnionych kryteriów naukowych – które z nich należy zarejestrować ze względu na ryzyko dla zdrowia człowieka i dla środowiska".

3 Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zastosowanie", przewiduje:

„1. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

[…]

c) półproduktów niewyodrębnianych;

[…]

8. Półprodukty wyodrębniane w miejscu wytwarzania i transportowane półprodukty wyodrębniane są wyłączone z:

[…].

b) tytułu VII.

9. Przepisy tytuł[ów] II i VI nie mają zastosowania do polimerów".

4 Artykuł 3 tego rozporządzenia, zatytułowany „Definicje”, stanowi:

„W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

[…]

15) półprodukt: oznacza substancję, która jest produkowana, zużywana lub stosowana wyłącznie do przetwarzania chemicznego (zwanego dalej »syntezą«) w celu przekształcenia jej w inną substancję:
   a) półprodukt niewyodrębniany: oznacza półprodukt, który podczas syntezy nie jest celowo usuwany (z wyjątkiem procesu pobierania próbek) z urządzenia, w którym przeprowadzana jest synteza. Urządzenie takie oznacza pojemnik do przeprowadzania reakcji, wyposażenie pomocnicze i urządzenia, przez które przemieszczają się substancje podczas stałego procesu ciągłego lub okresowego, a także rurociągi do transportowania z jednego pojemnika do drugiego w celu przeprowadzenia następnego etapu reakcji; urządzenie takie nie oznacza zbiorników i innych pojemników, w których substancje są magazynowane po wyprodukowaniu;
   b) półprodukt wyodrębniany w miejscu wytwarzania: oznacza półprodukt niespełniający kryteriów półproduktu niewyodrębnianego i w którego przypadku produkcja samego półproduktu i synteza innej (innych) substancji z tego półproduktu odbywa się w tym samym miejscu wytwarzania obsługiwanym przez jedną lub więcej osób prawnych;
   c) transportowany półprodukt wyodrębniany: oznacza półprodukt niespełniający kryteriów półproduktu niewyodrębnianego i transportowany pomiędzy innymi miejscami wytwarzania lub do nich dostarczany;

16) miejsce wytwarzania: oznacza pojedynczy obszar, na terenie którego – jeżeli znajduje się tam więcej niż jeden producent substancji – wspólnie użytkowana jest określona infrastruktura i wyposażenie;

[…]”.

5 Artykuł 17 rozporządzenia REACH, zatytułowany„Rejestracja półproduktów wyodrębnianych w miejscu wytwarzania”, ma następujące brzmienie:

„1. Producent półproduktu wyodrębnianego w miejscu wytwarzania, produkujący go w ilości co najmniej 1 tony rocznie, przedkłada Agencji dokumenty rejestracyjne tego półproduktu.

2. Dokumenty rejestracyjne półproduktu wyodrębnianego w miejscu wytwarzania zawierają wszystkie następujące informacje w zakresie, w jakim producent może je przedłożyć bez przeprowadzania dodatkowych badań:

a) dane identyfikujące producenta określone w sekcji 1 załącznika VI;

b) dane identyfikujące półprodukt określone w sekcjach 2.1–2.3.4 załącznika VI;

c) dane dotyczące klasyfikacji półproduktu określone w sekcji 4 załącznika VI;

d) wszelkie dostępne informacje o właściwościach fizykochemicznych półproduktu, a także o właściwościach półproduktu dotyczących zdrowia człowieka lub środowiska. W przypadkach, w których dostępny jest pełen raport badawczy, przedkładane jest podsumowanie przebiegu badania;

e) zwięzły ogólny opis zastosowania, zgodnie z wymaganiami określonymi w sekcji 3.5 załącznika VI;

f) szczegółowy opis stosowanych środków kontroli ryzyka.

[…]

3. Ustęp 2 ma zastosowanie do półproduktów wyodrębnianych w miejscu wytwarzania wyłącznie wtedy, gdy producent potwierdzi, że dana substancja jest produkowana i stosowana w warunkach ściśle kontrolowanych i podczas wszystkich jej etapów istnienia jest dokładnie oddzielona przy zastosowaniu środków technicznych. W celu minimalizacji emisji i wszelkiego wynikającego z niej narażenia stosowane są procedury kontroli i procedury postępowania.

Jeżeli warunki te nie są spełnione, dokumenty rejestracyjne zawierają informacje określone w art. 10”.

6 Artykuł 18 rozporządzenia REACH, zatytułowany „Rejestracja transportowanych półproduktów wyodrębnianych”, stanowi:

„1. Producent lub importer transportowanego półproduktu wyodrębnianego, produkujący go lub importujący w ilości co najmniej 1 tony rocznie, przedkłada Agencji dokumenty rejestracyjne tego półproduktu.

2. Dokumenty rejestracyjne dla transportowanego półproduktu wyodrębnianego zawierają wszystkie następujące informacje:

a) dane identyfikujące producenta lub importera określone w sekcji 1 załącznika VI;

b) dane identyfikujące półprodukt określone w sekcjach 2.1–2.3.4 załącznika VI;

c) dane dotyczące klasyfikacji półproduktu określone w sekcji 4 załącznika VI;

d) wszelkie dostępne informacje o właściwościach fizykochemicznych półproduktu, a także o właściwościach półproduktu dotyczących zdrowia człowieka lub środowiska. W przypadkach, w których dostępny jest pełny raport badawczy, przedkładane jest podsumowanie przebiegu badania;

e) zwięzły ogólny opis zastosowania, zgodnie z wymaganiami określonymi w sekcji 3.5 załącznika VI;

f) informacje o środkach kontroli ryzyka stosowanych i zalecanych użytkownikowi zgodnie z ust. 4.

[…]

3. Dokumenty rejestracyjne dla transportowanego półproduktu wyodrębnianego w ilości ponad 1000 ton rocznie na producenta lub importera zawierają, oprócz informacji wymaganych na podstawie ust. 2, informacje określone w załączniku VII.

Do wygenerowania tych informacji stosuje się przepisy art. 13.

4. Przepisy ust. 2 i 3 mają zastosowanie do transportowanych półproduktów wyodrębnianych wyłącznie wtedy, gdy producent lub importer potwierdzi lub oświadczy, że otrzymał od użytkownika potwierdzenie faktu, że synteza innej lub innych substancji z tego półproduktu odbywa się w innych miejscach w następujących ściśle kontrolowanych warunkach:

a) substancja jest ściśle oddzielona przy zastosowaniu środków technicznych podczas wszystkich etapów jej istnienia, włączając w to produkcję, oczyszczanie, czyszczenie i konserwację instalacji, pobieranie próbek, badania, załadunek i rozładunek urządzeń lub pojemników oraz usuwanie, oczyszczanie i magazynowanie odpadów;

b) w celu minimalizacji emisji i wszelkiego wynikającego z niej narażenia stosowane są procedury kontroli i procedury postępowania;

c) substancją zajmuje się tylko odpowiednio wyszkolony i upoważniony personel;

d) w przypadku czyszczenia i konserwacji instalacji, przed otwarciem systemu i wejściem do niego stosowane są specjalne sposoby postępowania, takie jak czyszczenie i mycie;

e) w razie wypadku i w sytuacji gdy wytwarzane są odpady, podczas procesu oczyszczania lub czyszczenia i konserwacji instalacji stosowane są procedury kontroli i procedury postępowania w celu minimalizacji emisji i związanego z nią narażenia;

f) procedury dotyczące postępowania z substancjami są dobrze udokumentowane i ściśle nadzorowane przez podmiot zarządzający miejscem wytwarzania.

Jeżeli warunki wymienione w pierwszym akapicie nie są spełnione, dokumenty rejestracyjne zawierają informacje określone w art. 10”.

7 Tytuł VII rozporządzenia REACH, zatytułowany „Procedura zezwoleń”, obejmuje w szczególności art. 56–64.

8 Artykuł 56 owego rozporządzenia, zatytułowany „Przepisy ogólne”, stanowi w ust. 1:

„Producent, importer lub dalszy użytkownik nie wprowadza substancji do obrotu, umożliwiając jej stosowanie, ani sam nie stosuje tej substancji, jeżeli substancja wymieniona jest w załączniku XIV, chyba że:

a) zastosowania tej substancji w jej postaci własnej, jako składnika preparatu lub w wyrobie, dla których substancja ta została wprowadzona do obrotu lub jego własne zastosowania substancji zostały objęte zezwoleniem zgodnie z art. 60–64; lub

b) zastosowania tej substancji w jej postaci własnej, jako składnika preparatu lub w wyrobie, dla których substancja ta została wprowadzona do obrotu lub jego własne zastosowania zostały zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia określonego w samym załączniku XIV, zgodnie z art. 58 ust. 2; lub

[…]”.

9 Artykuł 57 tego rozporządzenia, zatytułowany „Substancje podlegające włączeniu do załącznika XIV”, stanowi:

„Następujące substancje mogą zostać włączone do załącznika XIV zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 58:

a) substancje spełniające kryteria klasyfikacji jako rakotwórcze kategorii 1 lub 2 zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG;

b) substancje spełniające kryteria klasyfikacji jako mutagenne kategorii 1 lub 2 zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG;

c) substancje spełniające kryteria klasyfikacji jako działające szkodliwie na rozrodczość kategorii 1 lub 2 zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG;

d) substancje trwałe, wykazujące zdolność do bioakumulacji i toksyczne zgodnie z kryteriami zawartymi w załączniku XIII do niniejszego rozporządzenia;

e) substancje bardzo trwałe i wykazujące bardzo dużą zdolność do bioakumulacji, zgodnie z kryteriami zawartymi w załączniku XIII do niniejszego rozporządzenia;

f) inne substancje, takie jak substancje zaburzające gospodarkę hormonalną lub substancje trwałe, toksyczne, wykazujące zdolność do bioakumulacji lub też substancje bardzo trwałe, wykazujące bardzo dużą zdolność do bioakumulacji, niespełniające kryteriów zawartych w lit. d) lub e), w odniesieniu do których istnieją naukowe dowody prawdopodobnych poważnych skutków dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska dające powody do obaw równoważnych obawom stwarzanym przez pozostałe substancje wymienione w lit. a)–e) i które są identyfikowane w każdym przypadku indywidualnie zgodnie z procedurą określoną w art. 59".

10 Artykuł 59 rozporządzenia REACH, zatytułowany „Identyfikacja substancji, o których mowa w art. 57", przewiduje:

„1. Procedurę określoną w ust. 2–10 niniejszego artykułu stosuje się w celu identyfikacji substancji spełniających kryteria, o których mowa w art. 57, oraz ustalenia kandydackiej listy substancji do ewentualnego włączenia do załącznika XIV. […]

[…]

3. Każde państwo członkowskie może sporządzić dokumentację zgodnie z załącznikiem XV dla substancji, które w jego opinii spełniają kryteria określone w art. 57, a następnie przekazać ją Agencji. […]

[…]

7. Po zgłoszeniu lub otrzymaniu uwag Agencja przekazuje dokumentację komitetowi państw członkowskich w ciągu 15 dni od zakończenia 60-dniowego okresu, o którym mowa w ust. 5.

8. Jeżeli w ciągu 30 dni od przekazania komitet państw członkowskich osiągnie jednomyślne porozumienie w zakresie identyfikacji, Agencja umieszcza tę substancję na liście, o której mowa w ust. 1. Agencja może włączyć tę substancję do swoich zaleceń na mocy art. 58 ust. 3.

9. Jeżeli komitet państw członkowskich nie osiągnie jednomyślnego porozumienia, w ciągu 3 miesięcy od otrzymania opinii komitetu państw członkowskich Komisja sporządza projekt wniosku dotyczącego identyfikacji substancji. Ostateczna decyzja w sprawie identyfikacji substancji podejmowana jest zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 133 ust. 3.

10. Agencja publikuje na swej stronie internetowej i aktualizuje listę, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie po podjęciu decyzji o umieszczeniu na niej substancji".

11 Artykuły 60–64 rozporządzenia REACH dotyczą procedury udzielania zezwoleń.

12 Rozporządzenie Komisji (UE) nr 366/2011 z dnia 14 kwietnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie nr 1907/2006 w odniesieniu do załącznika XVII (akryloamid) (Dz.U. 2011, L 101, s. 12) przewiduje, że w tabeli tej dodaje się pozycję nr 60 w brzmieniu:

„60. Akryloamid Nr CAS 79-06-1	Nie jest wprowadzany do obrotu lub stosowany jako substancja lub składnik mieszanin w stężeniu równym lub większym od 0,1% masowo w masach spoinowych po dniu 5 listopada 2012 r.".

Okoliczności powstania sporu

13 Jak wynika z pkt 1–10 zaskarżonego wyroku, sporną decyzją ECHA umieściła akryloamid na liście substancji przewidzianych do włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia REACH ze względu na zaklasyfikowanie go jako substancji rakotwórczej kategorii 2 i mutagennej kategorii 2.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

14 W dniu 10 czerwca 2010 r. PPG i SNF wniosły skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

15 Postanowieniem z dnia 21 września 2011 r., PPG i SNF/ECHA (T-268/10, EU:T:2011:508), Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną.

16 Wyrokiem z dnia 26 września 2013 r., PPG i SNF/ECHA (C-625/11 P, EU:C:2013:594) Trybunał uchylił postanowienie z dnia 21 września 2011 r., PPG i SNF/ECHA (T-268/10, EU:T:2011:508), skierował sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd i orzekł, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

17 Królestwo Niderlandów i Komisja złożyły uwagi interwenientów odpowiednio w dniu 16 września 2014 r. i w dniu 17 września 2014 r.

18 Zaskarżonym wyrokiem Sąd, odrzuciwszy zarzut niedopuszczalności, oddalił skargę PPG i SNF i obciążył je kosztami postępowania.

Żądania stron przed Trybunałem

19 PPG i SNF wnoszą do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– stwierdzenie nieważności spornej decyzji lub – tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;

– obciążenie ECHA kosztami postępowania.

20 ECHA wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i o obciążenie PPG i SNF kosztami postępowania.

21 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

22 PPG i SNF podnoszą, że Sąd naruszył prawo przy wykładni pojęcia „półproduktu” zdefiniowanego w art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH. Według nich Sąd w pkt 54–58 i 66–68 zaskarżonego wyroku dodał warunek nieprzewidziany w tym przepisie. Ów dodatkowy warunek zawęża ich zdaniem pojęcie „półproduktu” tylko do substancji, których przetwarzanie chemiczne ma za „główny cel”

wyprodukowanie innej substancji. Konsekwencją owego dodania jest według nich wyłączenie z kategorii półproduktów wszystkich substancji poddanych syntezie w celu wytworzenia szczególnej funkcji odpowiadającej ostatecznemu zastosowaniu tej substancji.

23 Przyjęta przez Sąd wykładnia prowadzi zdaniem wnoszących odwołanie do odmowy zakwalifikowania jako półproduktu akryloamidu stosowanego w celu uzyskania poliakryloamidu dla potrzeb zapewnienia wodotrwałości. Uzasadnienie tej odmowy wynika ich zdaniem z faktu, że w takiej sytuacji akryloamid „nie jest stosowany w celu wyprodukowania" poliakryloamidu, lecz chodzi o „ostateczne zastosowanie" tego monomeru.

24 Ponadto wykładnia ta doprowadziła według nich Sąd w pkt 56–58 zaskarżonego wyroku do odmowy zakwalifikowania jako półproduktu akryloamidu używanego do wytworzenia poliakryloamidu, jeżeli ten ostatni jest następnie stosowany do produkcji żeli do elektroforezy, ze względu na to, że ostateczny cel tego przetwarzania stanowi nie wytwarzanie poliakryloamidu, tylko analityczne oddzielenie molekuł w drodze elektroforezy.

25 Ich zdaniem Sąd doprowadził w ten sposób do pomieszania z jednej strony zastosowania akryloamidu w celu wytworzenia poliakryloamidu, a z drugiej strony zastosowania, do którego poliakryloamid jest przeznaczony, czyli zastosowania jako czynnika wodoodporności i do elektroforezy. Sąd w ich opinii utożsamił „główny cel" przetwarzania substancji pierwotnej z „głównym zastosowaniem" substancji poddanej syntezie.

26 Odmawiając zakwalifikowania monomeru jako półproduktu Sąd w sposób dorozumiany uznał, że substancja ta nie przestaje istnieć po polimeryzacji, wbrew temu, co stwierdził Trybunał w pkt 34 wyroku z dnia 7 lipca 2009 r., S.P.C.M. i in. (C-558/07, EU:C:2009:430).

27 PPG i SNF podnoszą, że wykładnia przyjęta przez Sąd jest niezgodna z celem rozporządzenia REACH i dokumentem ECHA zatytułowanym „Przewodnik techniczny: półprodukty" (dokument ECHA-2010-G-17-FR). Półprodukty podlegają ich zdaniem szczególnemu systemowi, z powodów, w szczególności, praktycznych, przedstawionych w motywie 41 tego rozporządzenia, charakteryzującemu się po pierwsze szczególnymi warunkami rejestracyjnymi określonymi w art. 17 i 18 wspomnianego rozporządzenia, a po drugie wyłączeniem z tytułu VII tego rozporządzenia.

28 Racja bytu tego systemu odstępstw wynika z faktu, że narażenie na te substancje jest ograniczone, co równocześnie oznacza mniejszy stopień zagrożenia niż w przypadku pozostałych substancji.

29 ECHA i Komisja kwestionują argumentację PPG i SNF.

Ocena Trybunału

30 Aby stwierdzić, czy zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu prawa przy wykładni pojęcia „półproduktu" zdefiniowanego w art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH, jest zasadny, należy przypomnieć, że w rozporządzeniu tym termin „półprodukt" jest używany jako rzeczownik oznaczający pewne substancje, które ze względu na swoje zastosowanie korzystają z systemu odstępstw charakteryzującego się złagodzeniem pewnych obowiązków przewidzianych w owym rozporządzeniu.

31 Zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH termin „półprodukt" stosuje się do substancji, która jest produkowana, zużywana lub stosowana do przekształcenia jej w inną substancję w procesie chemicznym zwanym „syntezą".

32 Ponadto art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH dzieli półprodukty na trzy kategorie. Kategoria pierwsza, „półprodukt niewyodrębniany", dotyczy półproduktu, który nie jest celowo usuwany z urządzenia, w którym podlega syntezie. Rozporządzenie REACH nie ma zastosowania do tej pierwszej kategorii,

zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia. Kategoria druga, tak zwany „półprodukt wyodrębniany w miejscu wytwarzania", odnosi się do każdej substancji będącej półproduktem, której produkcja i synteza odbywa się w tym samym miejscu wytwarzania. Kategoria trzecia, tak zwany „transportowany półprodukt wyodrębniany", dotyczy każdej substancji będącej półproduktem transportowanej z jednego miejsca wytwarzania do drugiego. Te dwie ostatnie kategorie półproduktów są wyłączone z tytułu VII tego rozporządzenia na mocy jego art. 2 ust. 8 lit. b).

33 Z informacji tych wynika, że art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH wymaga spełnienia trzech warunków, aby zastosowanie danej substancji mogło być uznane za półprodukt. Jak wskazuje rzecznik generalny w pkt 56 opinii, pierwszy z tych warunków dotyczy celu produkcji i zastosowania substancji jako półproduktu, polegającego na przetworzeniu tej substancji w inną substancję. Warunek drugi dotyczy środka technicznego poprzez który następuje to przetworzenie, a mianowicie procesu chemicznego zwanego „syntezą". Warunek trzeci ogranicza zakres pojęcia „półproduktu" do zastosowań danej substancji ograniczonych do kontrolowanego środowiska, jakim może być bądź urządzenie, w którym następuje synteza, bądź miejsce wytwarzania, w którym następuje produkcja i synteza lub do którego substancja ta jest transportowana, przy czym samo pojęcie „miejsca wytwarzania" jest zdefiniowane w art. 3 pkt 16 rozporządzenia REACH jako „pojedynczy obszar" na terenie którego znajduje się infrastruktura i wyposażenie.

34 W niniejszym przypadku w odniesieniu do dwóch pierwszych warunków przypomnianych w punkcie poprzedzającym Sąd stwierdził w pkt 66 zaskarżonego wyroku, iż „z definicji półproduktu zawartej w art. 3 pkt 15 rozporządzenia [REACH] wynika, że kwalifikacja substancji jako półproduktu zależy od celu, do jakiego zmierza jej produkcja i stosowanie. [Z]godnie z tą definicją półproduktem jest substancja, która jest produkowana, zużywana lub stosowana wyłącznie do przetwarzania chemicznego w celu przekształcenia jej w inną substancję". W tym stwierdzeniu, powtórzonym w istocie w pkt 67 i 68 zaskarżonego wyroku, Sąd dokonał prawidłowej wykładni pojęcia „półproduktu" i wbrew twierdzeniom PPG i SNF nie naruszył w tym względzie prawa.

35 Ponadto zastrzeżenia dotyczące pkt 50–58 zaskarżonego wyroku odnoszących się do dokonanej przez Sąd oceny dopuszczalności skargi w pierwszej instancji kwestionują w istocie powody, dla których odmówił on uznania, że akryloamid jest stosowany wyłącznie jako półprodukt. W tym względzie Sąd, stwierdziwszy w pkt 51 zaskarżonego wyroku, że 99,9% akryloamidu jest stosowane jako półprodukt, w pozostałym zakresie uznał, że zastosowanie tej substancji w spoiwach wodotrwałych i do produkcji żeli do elektroforezy nie może być zakwalifikowane jako stosowanie półproduktu.

36 Co się tyczy spoiw wodotrwałych Sąd stwierdził w istocie, że choć zastosowanie akryloamidu oznacza chemiczne przekształcenie tej substancji w poliakryloamid, to jednak głównym celem tego procesu nie jest wytworzenie poliakryloamidu, tylko uzyskanie wodotrwałości opisanej w pkt 52 zaskarżonego wyroku jako polegającej w szczególności na usuwaniu przecieków wody, naprawie odlewów betonowych i usuwaniu wilgoci z budynków.

37 Sąd orzekł więc w pkt 54 zaskarżonego wyroku, że „[z]godnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 15 rozporządzenia [REACH] półprodukt jest substancją, która jest produkowana, zużywana lub stosowana wyłącznie do przetwarzania chemicznego, aby stać się przedmiotem syntezy. W niniejszym przypadku prawdą jest, że czynnik wodotrwały na bazie akryloamidu jest stosowany do wyrobu innej substancji, w którym to procesie jest przekształcany w tę inną substancję, mianowicie polimer. Niemniej jednak, jak twierdzi ECHA, akryloamid nie jest stosowany po to, by być w postaci własnej przedmiotem syntezy, w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 pkt 15 rozporządzenia [REACH]. Nie jest stosowany w celu wyprodukowania tej innej substancji, skoro podstawowym celem procesu chemicznego jest wytworzenie funkcji wodotrwałości, która powstaje w wyniku polimeryzacji czynnika wodotrwałego na bazie akryloamidu. W następstwie polimeryzacji akryloamid twardnieje, tworząc sztywny żel nieprzepuszczalny dla wody, kiedy jest stosowany w masach spoinowych. Stosowanie akryloamidu jako czynnika wodotrwałości nie jest zatem zastosowaniem pośrednim, lecz docelowym tej substancji".

38 Należy jednak wskazać, że kiedy celem produkcji i stosowania substancji jest jej przetworzenie w inną substancję, wówczas spełniony jest pierwszy z trzech wynikających z art. 3 pkt 15 wspomnianego rozporządzenia warunków zakwalifikowania substancji jako „półproduktu". Artykuł 3 pkt 15 tego rozporządzenia nie zawiera żadnego dodatkowego kryterium pozwalającego dokonać rozróżnienia w zależności od głównego lub akcesoryjnego charakteru tego celu ani zastanawiać się, czy proces chemiczny, w którym dana substancja jest przetwarzana w inną substancję, łączy się z ostatecznym zastosowaniem, do którego przeznaczona jest ta substancja.

39 Zatem, odmawiając zakwalifikowania akryloamidu, w ramach procesu przetwarzania w poliakryloamid przeznaczony dla potrzeb zapewnienia wodotrwałości, jako „półproduktu", Sąd – poprzez dodanie warunku, który nie został przewidziany w art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH, dokonał błędnej wykładni tego przepisu.

40 Owo naruszenie prawa nie ma jednak wpływu na ważność zaskarżonego wyroku, gdyż dotyczy uzasadnienia dokonanego tytułem uzupełniającym. Uzasadnienie przedstawione w pkt 50–58 zaskarżonego wyroku, których dotyczy zarzut pierwszy odwołania, odnoszące się do dopuszczalności skargi w pierwszej instancji, następują po zawartym w pkt 43 zaskarżonego wyroku stwierdzeniu – niezakwestionowanym – zgodnie z którym sporna decyzja może wywierać bezpośrednie skutki na sytuację prawną dostawców tej substancji. Owe bezpośrednie skutki wynikają z obowiązków informacyjnych przewidzianych w art. 31 ust. 9 lit. a) wspomnianego rozporządzenia, identyfikacji substancji zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 59 rozporządzenia REACH stanowiącej nową informację, która może wymagać od tych dostawców uaktualnienia karty charakterystyki przewidzianej we wspomnianym art. 31. Jak z tego wynika, zarzut pierwszy odwołania, skierowany przeciwko pkt 50–58 zaskarżonego wyroku, jest bezskuteczny.

41 Z całość powyższych rozważań wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić jako w części bezzasadny i w pozostałym zakresie bezskuteczny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

42 W zarzucie drugim odwołania, skierowanym przeciwko pkt 64–71 i 77 zaskarżonego wyroku, PPG i SNF podnoszą, że Sąd nie odniósł się do ich zastrzeżenia dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH, a tym samym nie dopełnił spoczywającego na nim obowiązku uzasadnienia. Zaskarżony wyrok nie przedstawia ich zdaniem powodów, dla których wyłączenie ustanowione w sposób wyraźny w tym przepisie, nie obejmuje art. 59 tego rozporządzenia.

43 ECHA i Komisja uważają, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest wystarczające.

Ocena Trybunału

44 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że spoczywający na Sądzie obowiązek uzasadnienia wyroku wymaga przedstawienia w sposób jasny i jednoznaczny jego rozumowania, w sposób pozwalający zainteresowanym na poznanie powodów wydanego orzeczenia, a Trybunałowi – na przeprowadzenie jego kontroli sądowej (zob. w szczególności wyrok z dnia 7 stycznia 2004 r., Aalborg Portland i in./Komisja, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, EU:C:2004:6, pkt 372, a także postanowienie z dnia 1 czerwca 2017 r., Universidad Internacional de la Rioja/EUIPO, C-50/17 P, niepublikowane, EU:C:2017:415, pkt 12).

45 W niniejszym przypadku, przedstawiwszy w pkt 63 zaskarżonego wyroku argumentację PPG i SNF dotyczącą naruszenia art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH, Sąd w pkt 64–71 przedstawił powody, dla których stwierdził, że argumentacja ta nie jest zasadna.

46 Tak więc uzasadnienie zaskarżonego wyroku pokazuje w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie, w oparciu o które Sąd oddalił zarzut pierwszy wniesionej do niego skargi.

47 W konsekwencji zarzut drugi odwołania należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

48 W zarzucie trzecim, skierowanym przeciwko pkt 64–71 i 77 zaskarżonego wyroku, PPG i SNF utrzymują, że wykładnia rozporządzenia REACH przyjęta przez Sąd w celu odmowy stwierdzenia, że półprodukty są wyłączone z procedury identyfikacji przewidzianej w pkt 59 tego rozporządzenia, jest w sposób oczywisty sprzeczna z jasnym brzmieniem jego art. 2 ust. 8 lit. b). Przepis ten dotyczy ich zdaniem całości tytułu VII owego rozporządzenia, bez wyjątku. Gdyby prawodawca Unii zamierzał wykluczyć procedurę identyfikacji z zakresu wyłączenia przewidzianego dla półproduktów, zrobiłby to przy użyciu wyraźnego przepisu. W braku jakiejkolwiek dwuznaczności w brzmieniu tego przepisu nie jest ich zdaniem konieczne uciekanie się do metod wykładni innych niż metoda literalna.

49 PPG i SNF podnoszą, że stwierdzając w pkt 65 zaskarżonego wyroku, iż na mocy art. 59 rozporządzenia REACH każdy półprodukt mogący zostać zakwalifikowany jako „substancja" może stanowić przedmiot procedury identyfikacji przewidzianej w tym przepisie, chociaż ów art. 59 wchodzi w zakres tytułu VII tego rozporządzenia, Sąd naruszył wspomniany artykuł. Według nich okoliczność, że dana substancja posiada swoiste właściwości wzbudzające szczególnie duże obawy, o których mowa w art. 57 wspomnianego rozporządzenia, nie upoważnia ECHA do naruszenia tego rozporządzenia.

50 Zdaniem PPG i SNF wykładnia art. 59 rozporządzenia REACH przyjęta przez Sąd w pkt 66 zaskarżonego wyroku jest błędna. Według nich możliwe jest umieszczenie substancji na liście substancji kandydackich z wyjaśnieniem, że umieszczenie to nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu tej substancji jako półproduktu. Ponieważ substancje będące półproduktami nie mają być umieszczone w załączniku XIV do tego rozporządzenia, zdaniem PPG i SNF nie ma powodu, aby wpisać je na listę stworzoną dla potrzeb tego umieszczenia.

51 Dokonane przez Sąd w pkt 69 zaskarżonego wyroku stwierdzenie, zgodnie z którym art. 57 rozporządzenia REACH dotyczy swoistych właściwości substancji, PPG iSNF uważają za nieistotne z punktu widzenia stosowania art. 2 ust. 8 lit. b) wspomnianego rozporządzenia.

52 ECHA i Komisja kwestionują argumentację PPG i SNF.

Ocena Trybunału

53 W celu ustosunkowania się do trzeciego zarzutu odwołania należy przypomnieć kontekst, w jakim stosuje się zwolnienie przewidziane w art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH.

54 Jak wynika z art. 1 ust. 1 rozporządzenia REACH, jego celem jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i środowiska, w tym propagowanie alternatywnych metod oceny zagrożeń stwarzanych przez substancje, a także swobodnego obrotu substancjami na rynku wewnętrznym przy jednoczesnym wsparciu konkurencyjności i innowacyjności. W tym celu rozporządzenie to ustanawia

zintegrowany system kontroli substancji chemicznych obejmujący ich rejestrację, ocenę oraz udzielanie zezwoleń i ewentualne ograniczenia ich stosowania (zob. w szczególności wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Polynt/ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, pkt 20).

55 Jak podkreślono w szczególności w motywach 69 i 70 rozporządzenia REACH, akt ten poświęca wzmożoną uwagę substancjom zwanym „substancjami wzbudzającymi szczególnie duże obawy". Substancje te są bowiem objęte systemem zezwoleń przewidzianym w tytule VII tego rozporządzenia. Z art. 55 owego rozporządzenia wynika, że system zezwoleń ma na celu „zagwarantowanie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przy zapewnieniu, że ryzyko stwarzane przez substancje wzbudzające szczególnie duże obawy jest właściwie kontrolowane oraz że substancje te są stopniowo zastępowane odpowiednimi alternatywnymi substancjami lub technologiami, o ile są one wykonalne z ekonomicznego i technicznego punktu widzenia" (zob. w szczególności wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Polynt/ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, pkt 21).

56 Pierwszym etapem tego systemu zezwoleń jest postępowanie w przedmiocie identyfikacji substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, na podstawie kryteriów wymienionych w art. 57 rozporządzenia REACH. Drugim etapem jest wpisanie do wykazu substancji podlegających procedurze udzielania zezwoleń, który to wykaz stanowi załącznik XIV do tego rozporządzenia, a trzeci i ostatni etap dotyczy postępowania zakończonego, w stosownym przypadku, udzieleniem zezwolenia na substancję wzbudzającą szczególnie duże obawy (zob. w szczególności wyrok z dnia 15 marca 2017 r., Polynt/ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, pkt 22).

57 Dla zapewnienia spójności między przewidzianym w tytule VII wspomnianego rozporządzenia systemem zezwoleń a innymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi Unii służącymi ochronie zdrowia ludzkiego i środowiska przed zagrożeniami wynikającymi z zastosowania substancji chemicznych art. 58 ust. 2 tego rozporządzenia umożliwia zwolnienie określonych zastosowań lub kategorii zastosowań z obowiązku uzyskania zezwolenia, „pod warunkiem że z istniejących konkretnych przepisów prawnych Wspólnoty ustalających minimalne wymagania dotyczące ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska dla tego zastosowania [w wypadku zastosowania] substancji wynika, że ryzyko jest objęte właściwą kontrolą". Ów mechanizm zwolnienia wymaga istnienia nierozerwalnego związku między substancją a jej zastosowaniami lub kategoriami zastosowań (wyrok z dnia 13 lipca 2017 r., VECCO i in./Komisja, C-651/15 P, EU:C:2017:543, pkt 30, 37).

58 Oprócz tego szczególnego wyłączenia przewidzianego w art. 58 ust. 2 rozporządzenia REACH – art. 2 ust. 8 lit. b) tego rozporządzenia ustanawia wyłączenie ogólne, na mocy którego „półprodukty wyodrębniane w miejscu wytwarzania i transportowane półprodukty wyodrębniane są wyłączone z tytułu VII" wspomnianego rozporządzenia.

59 Przepis ów, interpretowany literalnie, jak czynią to PPG i SNF, powinien prowadzić do uznania, że każda substancja stosowana jako półprodukt wyodrębniany w miejscu wytwarzania lub jako transportowany półprodukt wyodrębniany jest z tego względu automatycznie wyłączona z całości przepisów tytułu VII rozporządzenia REACH. Tym samym taka substancja nie podlegałaby procedurze identyfikacji przewidzianej w art. 59 tego rozporządzenia, nawet pomimo że ze względu na swoiste właściwości substancja ta podlegałaby art. 57 wspomnianego rozporządzenia i w konsekwencji powinna być uznana za wzbudzającą szczególnie duże obawy. Procedura zezwoleń regulowana przez rozdziały 2 i 3 tytułu VII tego rozporządzenia również nie miałaby zatem zastosowania do takiej substancji.

60 Taka literalna wykładnia jest w sposób oczywisty sprzeczna z celem rozporządzenia REACH polegającym na ochronie zdrowia i środowiska naturalnego, przypomnianym w art. 54 i 55 niniejszego wyroku. Ponadto jest ona niezgodna z ogólną systematyką tego rozporządzenia.

61 Jak przypomina rzecznik generalna w pkt 85–87 swojej opinii, z art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH, który definiuje pojęcie „półproduktu" w związku z przepisami tytułu VII tego rozporządzenia wynika, że wyłączenie przewidziane w jego art. 2 ust. 8 lit. b) należy rozumieć jako mające zastosowanie wyłącznie do zastosowań danej substancji mogących być zakwalifikowane jako półprodukt wyodrębniany w miejscu wytwarzania lub transportowany półprodukt wyodrębniany. Wyjątek ten nie ma więc zastosowania do przepisów tytułu VII, które regulują substancje na podstawie elementów innych niż ich zastosowanie lub kategorii zastosowań.

62 Jak z tego wynika, wyłączenie przewidziane w art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH dotyczy wyłącznie procedury zezwoleń przewidzianej w rozdziałach 2 i 3 tytułu VII tego rozporządzenia. Procedura ta ma bowiem na celu właśnie określenie, dla danej substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, zastosowań i kategorii zastosowań, które mogą być dozwolone, z zastrzeżeniem w szczególności wyłączenia ogólnego przewidzianego w art. 2 ust. 8 lit. b) wspomnianego rozporządzenia.

63 Wyłączenie to nie ma natomiast zastosowania do przepisów tytułu VII rozporządzenia REACH, które regulują substancje na podstawie ich swoistych właściwości. Artykuł 2 ust. 8 lit. b) tego rozporządzenia nie sprzeciwia się więc temu, aby substancja mogła zostać zidentyfikowana jako wzbudzająca szczególnie duże obawy na podstawie kryteriów przewidzianych w art. 57 wspomnianego rozporządzenia, nawet pomimo że byłaby stosowana jako półprodukt wyodrębniany w miejscu wytwarzania lub jako transportowany półprodukt wyodrębniany.

64 Jak wskazuje rzecznik generalna w pkt 83 swojej opinii, z prac przygotowawczych do rozporządzenia REACH wynika, że racją bytu takiego związku pomiędzy procedurą zezwoleń i wyłączeniem, z którego korzystają substancje stosowane jako półprodukt wyodrębniany w miejscu wytwarzania lub jako transportowany półprodukt wyodrębniany dotyczy faktu, że ze swej natury zastosowania te nie budzą niepokoju i z tego względu mogą być wyłączone z procedury zezwoleń.

65 Zatem Sąd nie naruszył prawa, stwierdzając w pkt 66 zaskarżonego wyroku, iż „z definicji półproduktu zawartej w art. 3 pkt 15 rozporządzenia [REACH] wynika, że kwalifikacja substancji jako półproduktu zależy od celu, do jakiego zmierza jej produkcja i stosowanie. Jak to zostało przypomniane […], zgodnie z tą definicją półproduktem jest substancja, która jest produkowana, zużywana lub stosowana wyłącznie do przetwarzania chemicznego w celu przekształcenia jej w inną substancję. Ponieważ każda substancja może, co do zasady, być produkowana, zużywana lub stosowana do przetwarzania chemicznego w celu przekształcenia jej w inną substancję, a tym samym mieć status półproduktu – fakt, że substancja posiada jak w niniejszej sprawie status półproduktu, nie wyłącza jej z zastosowania procedury identyfikacji przewidzianej w art. 59 [tego rozporządzenia]".

66 Jako że to uzasadnienie prawne było wystarczające, aby oddalić zarzut pierwszy w pierwszej instancji, zarzut trzeci odwołania należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie

Argumentacja stron

67 PPG i SNF zarzucają Sądowi, że w pkt 69–79 zaskarżonego wyroku oddalił argumentację, w której podnosiły, iż ECHA popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie biorąc pod uwagę danych zawartych w dokumentacji sporządzonej zgodnie z załącznikiem XV do rozporządzenia REACH. Ich zdaniem Sąd uznał bowiem, że dane, o których mowa w załączniku XV do tego rozporządzenia, nie były istotne dla potrzeb identyfikacji substancji w ramach procedury określonej w art. 59 wspomnianego rozporządzenia.

68 Powyższe stwierdzenie jest, zdaniem wnoszących odwołanie, błędne. Sporządzenie tej dokumentacji stanowi bowiem według nich pierwszy etap procedury zezwolenia na daną substancję i powinna ona zawierać wszystkie istotne informacje w celu określenia, czy substancję tę należy umieścić na liście substancji kandydackich i w załączniku XIV do rozporządzenia REACH. Oprócz swoistych właściwości substancji zgodnie z załącznikiem XV do tego rozporządzenia, w dokumentacji powinny być przedstawione informacje o zastosowaniach, narażeniach, substancjach alternatywnych i ryzyku.

69 W niniejszym przypadku z informacji posiadanych przez ECHA wynika jakoby, że akryloamid jest stosowany wyłącznie jako półprodukt. Według PPG i SNF ECHA była zobowiązana zbadać te informacje w sposób staranny i bezstronny (wyrok z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, pkt 14). Informacje te wykazałyby zaś, że warunki stosowania wyłączenia przewidzianego w art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH były spełnione.

70 ECHA i Komisja nie zgadzają się z tą argumentacją.

Ocena Trybunału

71 Jak zostało stwierdzone w pkt 63 niniejszego wyroku, art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH nie sprzeciwia się temu, aby substancja mogła zostać zidentyfikowana jako wzbudzająca szczególnie duże obawy na podstawie kryteriów przewidzianych w art. 57 wspomnianego rozporządzenia, nawet pomimo że byłaby stosowana jako półprodukt wyodrębniany w miejscu wytwarzania lub jako transportowany półprodukt wyodrębniany.

72 Sąd nie naruszył więc prawa, stwierdzając w pkt 69 zaskarżonego wyroku, iż „[c]zyniąc nawet założenie, że [dokumentacja opracowana przez Królestwo Niderlandów zgodnie z załącznikiem XV do tego rozporządzenia] przytacza wyłącznie zastosowania tej substancji jako półproduktu, nie ma to bowiem znaczenia w kontekście identyfikacji akryloamidu jako substancji budzącej szczególnie duże obawy, spełniającej kryteria z art. 57 [wspomnianego rozporządzenia], skoro informacje te nie dotyczą swoistych właściwości akryloamidu”.

73 Z tego samego powodu analogiczne uzasadnienie przedstawione w pkt 70 i 77 zaskarżonego wyroku nie narusza prawa.

74 W konsekwencji zarzut czwarty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutów piątego i szóstego

Argumentacja stron

75 W zarzucie piątym PPG i SNF podważają pkt 93 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd oddalił ich argumentację dotyczącą naruszenia zasady proporcjonalności. Uważają one, że istniała mniej dotkliwa alternatywa dla spornej decyzji, polegająca na przewidzeniu, przy wpisaniu akryloamidu na listę substancji kandydackich, że ta identyfikacja i to umieszczenie nie mają wpływu na stosowanie tej substancji jako półproduktu.

76 W zarzucie szóstym PPG i SNF podnoszą, że pkt 93 zaskarżonego wyroku jest obarczony brakiem uzasadnienia.

77 ECHA i Komisja nie zgadzają się z tymi argumentami.

Ocena Trybunału

78 Jak zostało stwierdzone w pkt 62 niniejszego wyroku, procedura zezwoleń przewidziana w rozdziałach 2 i 3 tytułu VII rozporządzenia REACH ma na celu określenie, dla danej substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, zastosowań i kategorii zastosowań, które mogą być dozwolone, z zastrzeżeniem w szczególności wyłączenia ogólnego przewidzianego w art. 2 ust. 8 lit. b) tego rozporządzenia.

79 W tej sytuacji opatrzenie wpisu substancji na listę substancji przewidzianych do ewentualnego włączenia do załącznika XIV do wspomnianego rozporządzenia wzmianką wskazującą, że ów wpis nie ma wpływu na zastosowania wyłączone na mocy art. 2 ust. 8 lit. b) tego rozporządzenia byłoby jedynie powtórzeniem tego, co wynika już z rozporządzenia REACH. Jak wskazuje rzecznik generalny w pkt 116 swojej opinii, taki środek nie miałby żadnego znaczenia w kontekście stosowania zasady proporcjonalności.

80 To oznacza, że oddalając argumentację PPG i SNF w pkt 93 zaskarżonego wyroku ze względu na to, że „prawodawca ustanowił szczególne przepisy w przedmiocie półproduktów w art. 2 ust. 1 lit. c) i art. 2 ust. 8 lit. b) [rozporządzenia REACH]", Sąd nie naruszył prawa i dopełnił obowiązku uzasadnienia.

81 Wobec tego zarzuty piąty i szósty należy oddalić jako bezzasadne.

82 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że odwołanie powinno zostać oddalone w całości.

W przedmiocie kosztów

83 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

84 W myśl art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającego także zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

85 Ponieważ ECHA wniosła o obciążenie PPG i SNF kosztami postępowania, a te przegrały sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania.

86 Królestwo Niderlandów i Komisja, interwenienci w pierwszej instancji, pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) i SNF SAS pokrywają, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA).

3) Królestwo Niderlandów i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

Podpisy